

her ligger omkring 400 Millioner. Vi har altsaa forholdsmæssig i Danmark en langt større Skattebyrde end Sverige, hvad der naturligt følger af disse voldsomt forøgede Statsudgifter.

I Sverige har man selvfølgelig ogsaa forskellige Partier, der er uenige, men jeg tror ikke, man kan sige, at man har haft en saa udpræget Kamp mellem Klasserne, som vi har her. Programmet er her: del og hersk. I Byerne har man søgt at agitere med, at Landboerne svarer for lidt i Skat. Det er fra denne Talerstol gendrevet saa grundigt adskillige Gange, at jeg ikke skal komme ind paa dette; Landboerne svarer omkring $\frac{1}{3}$ af deres Indkomst i Skat. Overfor Landboerne har man agiteret med Indførelsen af en ny Skat, Grundværdibeskatningen, som skulde bringe store Lettelser. Nu ved De, at jeg ikke er nogen egentlig Modstander af en vis Form for Grundværdibeskatning. Jeg anser ikke denne Beskatning for at være saa vidt forskellig fra den anden, det er kun Beløbenes absolutte Størrelse, det kommer an paa. Derfor har jeg været Tilhænger af hellere at faa denne Skat indført for muligvis at affive dette Agitationsdogme og bidrage til noget mere Samling.

Man har ogsaa haft Opmærksomheden stærkt henvendt paa Udstykningen af de store Gaarde, og det er jo overvejende lykkedes ved den fortrinlige Lovgivning, vi under det forrige Ministerium fik paa dette Omraade. I mange Egne, i min Hjemegn f. Eks., er Halvdelen af de store Gaarde udstykket siden 1900, og vi maa gøre os klart, at Overskudsbeholdningen ikke kan sysselsættes ved Jordbrug. Hvis det var Tilfældet, vilde man i Løbet af en halv Snes Aar i Jylland komme ned paa en Udstykning af 25 Tønder Land og paa Øerne 10 Tønder Land, som det ærede Medlem Hr. Pinholt en Gang har oplyst her i Tinget. Vi kan ikke sysselsætte Overskuddet ved Jorden, men vi kan anbringe en hel Del dér, og hvad der forsvarligt kan gøres derfor, er utvivlsomt gjort. At gaa tilmere haardhændede og drastiske Midler paa dette Omraade er sikkert overflødig og skadeligt. Der kan ogsaa siges noget imod, at vor Slægt tager de sidste Jordreserver. Endelig har man viftet med, at de store Formuer skulde yderligere spredes.

Gennem alt dette er det lykkedes det danske Samfund at holde en skarpere Klassekamp, end Tilfældet er i vore Nabolande, ikke mindst i vort udmærkede Broder- og Naboland Sverige. Hele denne Tendens til at bekæmpe hinanden og træde

hinanden ned er til Skade for Landet, ogsaa for Arbejderne, thi det betyder Erhvervslevets Nedgang eller Stagnation. Det kan ikke hjælpe, at vi udelukkende er optaget af Problemet Værdiernes Fordeling, et stærkere Blik for Værdiernes Frembringelse vil utvivlsomt være formaalstjenligt, og dér vil det dog være rigtigt, at vi i mindre Grad kommer ind paa Straf for Opsparing, at vi faar en Reduktion af de store Formueskatter, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Martin Handen sagde var uforholdsmæssigt store. Det vilde utvivlsomt ogsaa hjælpe med en obligatorisk Forsikring for alle, og det Spørgsmaal kan godt løses uden nogen Forbindelse med Aldersrentesystemet.

I andre Lande ses det, at man først og fremmest lægger Vægt paa Landets økonomiske Interesser, det kæmper man for, det staar man sammen om. Statens økonomiske Interesser, Forøgelsen af dens Hjælpkilder samles Samfundsklasserne om dér. I mindre Grad bliver de derved partipolitisk kampprægede, og vi kan da ogsaa se store Svingninger ved Rigsdagsvalgene f. Eks. i England. Jeg nævnte Sverige, og man kan tage alle Partier dér. De svenske Socialister er gaaet med til de Militærløve, jeg nævnte, og har slaaet sig til Ro med de sociale Love, jeg nævnte, og den svenske socialistiske Finansminister Skaaningen Thorson udtalte for 4 Aar siden ved et Møde i Gäfle, at de direkte Skatter maatte ikke være for store, for saa vilde man skade Opsparingslysten.

Jeg siger derfor, at det danske Venstre staar langt til venstre for det svenske Socialdemokrati med Hensyn til Bidrag til den sociale Lovgivning og staar ogsaa til venstre for det med Hensyn til Forsvarsudgifternes Formindskelse. Jeg synes derfor, at Forholdene har i mange Henseender naaet en saa stærk demokratisk Udvikling her i Landet, at den fortsatte Støtte til Socialdemokratiet, som forleden blev bebudet af det radikale Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Rode, skulde synes at have overlevet sig selv.

Men ikke desto mindre var det en stærk og inderlig Støtte, det ærede Medlem Hr. Rode gjorde sig til Talsmand for. Foruden den stærke Kritik, han rettede mod Venstre, bebudede han ogsaa Støtte til højere Formueskatter, og derved altsaa en direkte Støtte til den socialdemokratiske Lovgivning, og han udstedte Advarsler imod, at Landstinget stillede sig hindrende i Vejen for den socialistiske Regerings Lovgivningsbestræbelser. Man har jo ogsaa set, at det radikale Parti har støttet disse stærkt for-